

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันพระเป็นวันที่ว่าวันทำบุญกุศล เราทำบุญกุศล เห็นไหม ทำบุญกุศลเพื่อสิ่งใด ทำบุญกุศลเพื่อการเดินทาง มันเป็นอามิส สิ่งที่เป็นอามิสนี่ผลของวิญญูะ เรามาเกิดเป็นมนุษย์เกิดเป็นคนมันต้องมีบุญกุศลมา.. ถ้าไม่มีบุญกุศลมา ผลของวิญญูะ จิตนี้มันต้องเกิดตลอดไป เราจะปฏิเสธหรือเราจะไม่รู้ไม่เข้าใจ

คูสิ สิ่งใดทำมาเมื่อวานนี้ เมื่อเดือนที่แล้ว สิ่งต่างๆ เราทำมา สิ่งนั้นเหมือนกับผ่านไปไปแล้ว เหมือนกับเราไม่ได้ทำอะไรมาเลย แต่มันมีนะ มันมีผลกระทบมา ถ้าสิ่งนั้นเราทำ สิ่งที่ไม่ดีมา ในปัจจุบันนี้เราจะไม่สบายใจ แต่สิ่งใดที่เราทำมาตั้งแต่เดือนที่แล้ว ปีที่แล้ว สิ่งนั้นเป็นคุณงามความดีหมดเลย เรานึกถึงสิ่งนั้นที่ไรเราก็มีความสุขใจ

สิ่งที่ทำมาดีผลของกรรม ในการเกิดก็เหมือนกัน ในชาติปัจจุบันนี้สิ่งที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์นี้เพราะเราได้ทำคุณงามความดีของเรา เราถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วทำไมคนที่ทำไม่ดีล่ะ.. คนที่ทำไม่ดี คูสิ คูปลวก คูมด คูต่างๆ แต่ละรังมันมีจิตวิญญูณ ทำเอาใคร นี่ผลของวิญญูะนะมันเวียนตายเวียนเกิดเป็นธรรมชาติของมัน ใครจะรู้หรือไม่รู้ มันเป็นความจริงอย่างนั้น

จิตของเรามาเกิดเป็นเรา เราก็รู้เฉพาะที่เราอยู่นี้แหละว่าเป็นเรา เราปรารถนา ความสุขความทุกข์ขนาดไหน เห็นไหม เราทำบุญกุศลเพื่อเหตุนี้ นี่มันเป็นอามิส ถ้าทำบุญกุศลขนาดไหน ทำบุญกุศลนะ เวลาทำบุญกุศลขึ้นมาจิตใจเป็นธรรมขึ้นมา เหมือนกับคนเคยทำเวลาขาดสิ่งใดไป มันจะเกิดว่าสิ่งนี้เราขาดสิ่งใดไป มันจะทำสิ่งนั้น ให้เต็ม นี่คือความเคยชิน

ถ้าความเคยชินในทางบวก ในทางที่เป็นธรรมก็เป็นการเสียสละ โลกเขาบอกว่า คนนี้เป็นคนโง่ เป็นคนที่ไม่รู้จักแสวงหาผลประโยชน์ ไอ้คนที่ว่าเขาแสวงหาผลประโยชน์ของเขา เพื่อความมั่งมีศรีสุขของเขา แต่เขาหาพินหาไฟใส่ตัวเขาโดยเขาไม่

รู้ตัว เราเสียสละของเราไปเขาหาว่าเป็นความโง่ เห็นไหม จลลาคในทางธรรม แต่โง่
ในทางโลก.. แต่ถ้าจลลาคในทางโลก โง่ในทางธรรม

โง่ในทางธรรม.. ทางธรรมนี้เวลาเราทำบุญกุศลกัน เรามาฟังธรรมๆ สิ่งทีฟัง
ธรรม เห็นไหม ไฟในบ้านเราเราต้องดับไฟในบ้านเราก่อนนะ ถ้าไฟในบ้านเราไม่ดับ เรา
จะไปดับไฟบ้านคนอื่นนี่เราทุกข์มากเลย นี่เราต้องการให้คนนั้นเป็นคนดี ต้องการให้
สังคมเป็นสิ่งที่ดี ต้องการให้เป็นคนดี เราจะไปดับไฟที่อื่น เราพยายามดับทั่วไปหมดเลย

เวลาไฟอยู่บนหัวของใครเที่ยวไปดับไฟให้เขา แต่ไฟบนหัวของเราละ ถ้าเราดับ
ไฟในหัวของเราแล้วเราจะเข้าใจได้เลยนะว่าเวลามันเผาเรานี้ เวลาไฟมันเผาบนศีรษะ
มันจะเจ็บปวดแสบร้อน มันจะรู้เลยว่าเรามีความเจ็บปวดแสบร้อน แต่เราไม่เห็นไฟ เรา
ไม่เห็นเคยดับไฟของเรา แต่เราเห็นไฟติดบนศีรษะคนอื่นนะ โอ้อโฮ.. ไฟมันร้อนนะ ไฟ
มันทุกข์มากนะ

นี่แสดงธรรมกัน เห็นไหม นี่คือสัญญา นี่คือปริยัติ นี่คือการจำมา สิ่งทีจำมานี้จำ
ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เวลาบอกคนนั้นแสดงธรรมก็ดี ทำไมจะ
ไม่ดีก็แสดงธรรมนี้แสดงธรรมของพระพุทธเจ้า.. ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้านี้สุดยอดมาก ! แล้วทุกคนก็ศึกษาทางปริยัติมา แล้วมีการศึกษามากก็แสดงธรรมๆ
แสดงธรรมในภาคปริยัติ ในทางปริยัติมันถึงไม่มีข้อเท็จจริง

หลวงตาท่านพูด เห็นไหม “คนถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ จะพูดปิดบังขนาดไหนมัน
ก็ออกมาจากเสียงนั้นแหละ มันต้องมีเกร็ดของมันออกมา คนที่ไม่รู้พูดจนตายมันก็ไม่รู้
ไม่มีคุณธรรมออกมา”

เสียงเหมือนกัน เสียงอันหนึ่งประกอบไปด้วยคุณธรรม เสียงอันหนึ่งคือเสียง คุณติ
เสียงเวลาติณินินทา เสียงเขากล่าวร้าย มันให้ผลลบกับเรา แต่เสียงสรรเสริญมันให้
ความเย็นชอกกับเราจิตใจก็ฟู นี่เสียงเหมือนกัน เวลาให้ทางแง่บวกแง่ลบไป เสียงทีออกมา
มีคุณธรรมนะ มันฟังออก ฟังได้ แต่พวกเราจิตใจมันอ่อนด้อย พออ่อนด้อยขึ้นมา
ท่านเทศน์ดีดี... ดีดี ! เอาอกเอาใจทำไมจะไม่ดีละ เวลาหลวงตาท่านเทศน์ เห็นไหม อู้ฮู..
ท่านเทศน์ดีดี

เทศน์คุณาโคหนแต่มีคุณธรรม มีสิ่งเตือนหัวใจเรา มันเป็นประโยชน์กับเรา นะ รักว้าวให้ผู้รักลูกให้ดี.. พ่อแม่นี้รักลูกมาก แต่พ่อแม่ก็พยายามสั่งสอนลูกมาก บังคับลูกมากเพื่อให้ลูกเป็นคนดี ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถึงที่สุดแห่งทุกข์ ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะ ! เพราะถ้าใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตใจถึงที่สุดแห่งทุกข์นี้จะระลึกถึงคุณ

แต่ในปัจจุบันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อยู่แล้ว เวลาเราระลึกถึงเรา กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เห็นไหม แก้วสารพัดนึกของเรา เราพยายามระลึกถึงบุญถึงคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ทรมานทรมานมาละ แล้วทรมานทรมานแต่จิตใจทำไมมันคงขนาดนั้นละ ถ้าเราทรมานทรมานนี้เราไม่เอาแล้ว เราไปทางอื่นดีกว่า

นี้ทรมานทรมานขนาดไหนก็พยายามทำแต่คุณงามความดี มีหลักยึดมั่น นี้บารมีธรรม.. บารมีธรรมจะมีจุดยืนของเขา จุดยืนมั่นคงมากแล้วทำให้ถึงที่สุดได้ พอถึงชาติสุดท้ายประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วเผยแผ่ธรรมไป พอเผยแผ่ธรรมไปนี่คนคัดค้านก็มี คนจ้างคนมาด่าก็มี ใครมาว่าสมณะหัวโหล่น สมณะไม่เอาไหน สมณะไม่ทำอะไรเลย สมณะเห็นแก่ตัว สมณะไม่ทำมาหากิน

นี่โคณฑินินทาทั้งนั้นแหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดนมาตลอด แต่เวลาท่านเผยแผ่ธรรมไป เวลาใครประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์นะ เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า “ใครทรมานมา ใครทรมานมา”

ใครทรมานหมายถึงว่าใครฝึกฝนมา เวลาทรมานกิเลสนะเราไม่เคยเห็นความผิดของเราหรอก เราจะว่าเราดีทั้งนั้นแหละ.. ยิ่งไปเสริมด้วยว่าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม กิเลสเต็มตัวเลย ศึกษามานี้แล้วเอากิเลสมาใช้ กิเลสมันได้ป็นคนปามีป็นมันปล้นนะ คนปามันได้ป็นมามันน้อ โกงหมดแหละ กิเลสมันเอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาประดับเกียรติมัน เห็นไหม มันมีหลังจาก

นี่มันมีหน้าฉาก หลังฉาก.. หน้าฉากคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อู้อู.. มันไพเราะ มันซาบซึ้ง นี่มันจะล้วงกระเป่า แต่เวลาเป็นความจริงขึ้นมาที่กระทบเห็นใหม่ “จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง”

จากใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้น นี่ไครทรมานมา ใจนี้ไครทรมานมา ทรมานมาด้วยมรรคญาณ ทรมานมาด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ทรมานขนาดไหน เราสร้างคุณงามความดี เราตั้งใจทำขนาดไหนเราก็มีความผิดพลาดเป็นธรรมดา ถ้าเรามีครูมีอาจารย์ เห็นใหม่ไครทรมานมา.. คูสิ เวลาเราไปปรึกษาครูบาอาจารย์ แล้วครูบาอาจารย์คอยชี้แนะเรา นี่เวลาชี้แนะมาไม่ถูกใจทั้งนั้นเลยละ

นี่ไงไม่ถูกใจหรือ เพราะอะไร เพราะเราทำของเราเราพอใจของเรา นี่สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เราพอใจ สิ่งนี้เป็นคุณงามความดีของเรา ท่านบอกว่าไม่ใช่ โอ้อโฮ.. หงุดหงิดเลยนะ โอ้ย.. ทำมาเกือบตายนึกว่าจะได้ให้คะแนนจะได้ยกตูด ไม่ได้ยกตูดนะกระที่บ่าอีกทุกซ์อีก ! นี่ไครทรมานมา การทรมานนะเพราะอะไร เพราะกิเลส

กิเลส เห็นใหม่ คูสิ ขนาดเราศึกษามาเรายังเอาธรรมะมา.. นี่เหมือนคนป่ามีปืนเอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสินค้า เป็นเพื่อผลประโยชน์ เป็นเพื่อศักยภาพ เป็นเพื่อชื่อเสียงของตัวเอง นี่ขณะที่ไม่ปฏิบัติมันยังเอาธรรมะมาอ้างอิงขนาดนี้แล้วเวลาปฏิบัติไปกิเลสมันพลิกเลยละ มันบังเงาว่านี่เป็นธรรม นี่เป็นธรรม โอ้เราปฏิบัติไปเราก็นึกว่านี่เป็นธรรม นี่เป็นธรรม พอเจอครูบาอาจารย์ท่านเคยโดนกิเลสหลอกมาก่อน ท่านหัวปักหัวปำกับกิเลสมาก่อน

เหมือนท่านเคยโดนกิเลสมันฉ้อฉลขนาดไหน แล้วท่านกว่าจะผ่านมาด้วยความเห็นของท่าน ท่านจะผ่านมาด้วยครูบาอาจารย์คอยชี้แนะคอยบอก เห็นใหม่ นี่คอยให้เทคนิคนะ อันนั้นมันใช่จริงหรือเปล่า อันนั้นที่พยายามรักษาไว้มันจะไม่เสื่อมหรือ นี่ที่รักษาไว้มันต้องแบกไว้หรือเปล่า ธรรมะต้องแบกไว้หรือนั้นหรือ.. นี่ครูบาอาจารย์ท่านจะให้เกร็ด มีเกร็ดคอยบอกให้เราได้นั่งใจว่าสิ่งที่เราถนอมรักษาอยู่นี้มันจริงหรือเปล่า มันจริงหรือเปล่า เห็นใหม่

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์แต่ไม่ได้บอกนะ เราก็อำของเรารู้ ของเรารู้ เวลาครูบาอาจารย์บอกมานี้ โอ้อโฮ.. ทำไมครูบาอาจารย์ท่านไม่เคยส่งเสริมเราเลยนะ อู้อู.. มีแต่ติ มี

แต่คอยว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” นี่เพราะรัก เพราะปรารถนาดี แต่นี้ครูบาอาจารย์ท่านก็ได้ล่วงไปแล้วละ ทีนี้พอล่วงไปแล้วนี่ใครจะตีละ พอไม่มีใครตีนะ โอ้โฮ.. กิเลสมันยิ่งพุงนะ ทีนี้ไม่มีใครคอยชี้แนะ คอยกำราบ เวลาอยู่กับท่านๆ บอกเล่นนะ

“ใครๆ ก็แล้วแต่ เวลาเวลานี้มันมีเขี้ยวมีเล็บมาทั้งหมดแหละ แต่เพราะมีครูบาอาจารย์มันเก็บเขี้ยว ซ่อนเขี้ยวซ่อนเล็บมันไว้ เวลามันออกจากเราไปมันก็กางเขี้ยวกางเล็บคอยตะปบเขาเลย แต่เวลามาอยู่กับเรานะมันจะซ่อนเล็บซ่อนเขี้ยวของมัน”

นี่ถ้ามันซ่อนเล็บซ่อนเขี้ยว.. คำว่าซ่อนเล็บซ่อนเขี้ยวเราก็เห็นได้ใช่ไหม เวลาสิ่งสารพัดตัวมันมีเขี้ยวมีเล็บของมันมันก็น่ากลัว แม้แต่สุนัขยังไม่อยากเข้าใกล้เลย อันนี้มันเปรียบเทียบไง แต่ความจริงมันมาในรูปของความนุ่มนวล มาในรูปของความอ่อนหวาน มาในรูปของการล้วงดับ นี่แต่เราไม่เข้าใจว่านั่นคือเขี้ยวคือเล็บไง

ถ้ามันคือเขี้ยวคือเล็บ เราเห็นว่าเขี้ยวเล็บนะมันก็น่ากลัว เพราะมันเจ็บแสบปวดร้อนนะเวลานั้นทำร้ายเรา แต่ถ้าเขามาในเชิงอ่อนหวานละ ในเชิงนุ่มนวลละ เราถึงเวลาฟังธรรมขึ้นมาละ โอ้โฮ.. ท่านเทศน์ดีดี นั่นละนุ่มนวลอ่อนหวาน แล้วเทศน์ธรรมะผิดหรือ.. ไม่ผิด เทศน์ของพระพุทธเจ้าผิดหรือ.. ไม่ผิด เทศน์ของพระพุทธเจ้านี้สุดยอดจริงๆ แต่นั่นมันเป็นความสุจริตหรือเปล่า มันเป็นความสุจริตหรือทุจริต ถ้าด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์นั่นเรื่องหนึ่ง

คำว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่การทำบ่อยครั้งเขานี้เขาต้องรู้ของเขา.. ทำดีทำชั่วทุกคนรู้นะ รู้ว่าชั่ว เราก็สงสัย เราก็ว่าไม่เป็นความจริง ในเมื่อเราสงสัยเราว่าไม่เป็นความจริงนี้เรารู้ไหม.. รู้! แล้วรู้ทำออกไปนี่มันทุจริตหรือยัง.. ทุจริต แล้วทุจริตออกไป เห็นไหม นี่พระพุทธเจ้าถึงพูดถึงมนุษย์นะ ว่ามนุษย์นี้แปลกประหลาดมาก “คิดอย่างหนึ่ง.. ทำอย่างหนึ่ง.. พูดอย่างหนึ่ง”

มนุษย์นี่ละ นี่ไง ความคิดนี้รู้! รู้ถูกรู้ผิดอยู่ แต่พูดออกไปมันเสียหน้า เห็นไหม รู้! พูดอย่างหนึ่ง.. ทำอย่างหนึ่ง.. คิดอย่างหนึ่ง.. แล้วเพราะไหม ธรรมะเพราะไหม.. เพราะ! แต่ความจริงเป็นอย่างไร.. นี้ผู้ปฏิบัติรู้ ทีนี้ผู้ปฏิบัติรู้นี้เข้าใจได้ ถ้าเข้าใจสภาวะสิ่งนี้ได้ เห็นไหม นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่า “ดับไฟในตัวเราก่อน”

ถ้าดับไฟในตัวเรา อย่างเช่น ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ท่านเป็นธรรมนี้ท่านรู้สภาวะแบบนั้น.. โลกธรรม ๘ มันเป็นอย่างนี้ ธรรมะเก่าแก่มันมีมาอยู่โดยดั้งเดิม ใครจะมารู้มันหรือไม่รู้มัน มันก็เป็นอย่างนี้ แล้วโลกไม่รู้มันหมดเลย โลกนี้อยู่กับมันโดยไม่รู้มันเลยนะ แต่ครูบาอาจารย์นี้กว่าจะรู้มันได้ กว่าจะรู้มันได้มันต้องกำราบใจของตัวเองอยู่ได้ ถ้ามันกำราบใจของตัวเองได้มันจะรู้ถึงสภาวะแบบนี้

ถ้ารู้สภาวะแบบนี้ เห็นใหม่ ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน “อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้านะ” พระอริยเจ้านิ่งอยู่เพราะอะไร เพราะพูดออกไปเขาไม่รู้กับเรา เขามองในมุกกลับเลยว่าคนๆ นี้เป็นคนที่มีอิฉาตาร้อนคนๆ นี้มองโลกในทางลบ คนๆ นี้มีแต่การจับผิดคนอื่น.. แต่ไม่ได้จับผิด ถ้าจับผิดมันต้องสาวไล่ไปหมดแล้ว นี้เพียงแต่รู้ว่ารู้เหตุรู้ผลไป

หลวงตาท่านพูดอย่างนี้นะ ท่านบอกสมองของท่านนี้เยอะเยอะไปหมดเลย แล้วมันเหมือนกับลิ้นชัก ใครมาพูดสิ่งใดบีบก็เก็บใส่ลิ้นชักไว้แล้วเก็บไว้ๆ ไม่เปิดเลย เห็นใหม่ แต่ถ้าวันไหนเจอหน้านะ วันไหนถึงเหตุการณ์ท่านเปิดลิ้นชักมานะ ความผิดของเอ็งนะตั้งแต่เริ่มต้นอย่างนี้ๆๆๆ ถึงที่สุดเลย แต่ท่านไม่เอาออกมาใช้เลยนะ นี้ความผิด

นี่ใจความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า ! ความนิ่งอยู่นี้ในสมองมันเก็บไว้เหมือนลิ้นชัก มันรู้หมดแหละว่าอะไรๆ มันเก็บไว้ในนั้นแหละ มันไม่เอาออกมาหรอก แต่ถ้าวันไหนมันเปิดออกมานะไอ้คนๆ นั้นมันถลกหนังเลย..

นี่ความนิ่งอยู่เพราะอะไร เพราะสังคมเขาไม่รู้ของเขา สิ่งที่ไม่รู้เหมือนสอนเด็กเลย เด็กมันไม่รู้พูดขนาดไหนมันก็ไม่รู้ แต่เราใช้อุบายเปรียบเทียบ เห็นใหม่ อุบายเปรียบเทียบว่านี่เขาเรียกไอ้โน่นนะ นี่เขาเรียกไอ้โน่นนะ จนมันศึกษามันเข้าใจ แล้วมันจะรู้ของมันว่านี่เขาเรียกว่าไอ้โน่นนะ เหมือนเด็กๆ

จิตใจนี้ถ้าภาวนาไม่เป็น จะพูดธรรมะพระพุทธรเจ้าสูงส่งขนาดไหน เหมือนเด็กๆ เด็กๆตรงไหน เด็กๆ ตอนที่มันแสดงออกเวลาพูดนั่นล่ะ เวลาพูดธรรมะของพระพุทธรเจ้า มันไม่ไปทางเดียวกันหรอก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะไม่ขัดแย้งกัน ธรรมะต้องดำเนินไปทางเดียวกัน ถ้ามีการขัดแย้งกันต้องผิดเด็ดขาด ไม่ ๒ คนนี้ก็ต้องผิดคนหนึ่ง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีขัดแย้งกันเลย

แต่นี้พอเวลาพุทธธรรมะนี้ศีล สมาธิ ปัญญา ! ถ้าไม่มีศีล ไม่มีสิ่งต่างๆ ขึ้นมานี้มันเกิดสมาธิได้ไหม.. เกิดได้ ! เกิดขึ้นมาก็เป็นมิจฉาสมาธิ เพราะเกิดขึ้นมาเขาถึงทำคุณไสย ๆ กัน เห็นไหม ผู้วิเศษเหาะเหินเดินฟ้า เวลาเหาะเหินเดินฟ้าทำสิ่งต่างๆ นั้นล่ะเพราะว่ามันไม่มีศีลควบคุม

ศีล ! ศีลคือความเป็นปกตินะ เวลาเกิดสมาธิขึ้นมาเป็นสัมมาสมาธิเพราะอะไร เพราะปาณาติปาตา ไม่ทำลายไม่ทำร้ายใคร ไม่คิดถึงใคร ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน เพราะศีลมันควบคุมไว้ตั้งแต่ต้น ถ้ามีศีลขึ้นมาสมาธิก็เป็นสัมมา พอสัมมาเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่เกิดจากสัมมาสมาธินี้มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร..

นี่พอเกิดสมาธิแล้วเขาบอกว่า “เกิดสมาธิแล้วเกิดปัญญาเอง”

ถ้าเกิดปัญญาเองนะ ฤทธิชีไพรเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว นี่มันเกิดไม่ได้ ! มันเกิดไม่ได้หรอก ถ้ามันเกิดได้นี่เกิดปัญญาโลกียปัญญา ปัญญาโลกทำให้เกิดสมาธิไม่ได้ เพราะเกิดปัญญามันพุ่งชาน เกิดปัญญา ปัญญามันหมุนอยู่มันจะเป็นสมาธิไม่ได้ เป็นสมาธิต้องสงบตัวลง พอมันสงบตัวลงแล้วต้องเกิดโลกุตตรปัญญามันเป็นอย่างใด.. พุดไม่เป็น ! พุดไม่เป็นหรอก !

พุทธธรรมะพระพุทธรเจ้าพุดไปเถอะ แล้วมันขัดแย้งกันไปหมดแหละ.. พุดไม่เป็น ! คือเรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ถูกใจ มันเรียงลำดับเหตุการณ์ถึงความจริงไปของจิตไม่เป็น นี่เวลาพุทธธรรมะพระพุทธรเจ้าก็พุดไปเป็นวรรคเป็นตอน พุดไปนี่จับแพะชนแกะ จับปลาชนปลาไหล นี่งูๆ ปลาๆ มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ

นี่พุดถึงคนเป็นมันจะเป็นนะ แล้วเขาจะรู้ได้ เดียวเขาจะบอก แหม.. โมโหใหญ่เลย เพราะเขาไม่เชิญไปเทศน์ (หัวเราะ) พุดเหตุผลให้ฟัง ไม่ได้ไปเทศน์หรอก ถ้าไปเทศน์ไปแล้ว นี่พุดให้ฟังว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ความจริงเป็นอย่างไร.. นี่มันเป็นไปได้ ถ้ามันเป็นไปได้มันเป็นไปได้

ไม่ไปหรอก ! ถ้าไปไปแล้ว ไม่ไป.. แต่ถ้าไปก็ไปเพื่อเชิดชู เห็นไหม งานการมันเป็นไปได้ที่เราพอใจมากนะ สาธุ ! ให้โลกมีความสงบร่มเย็น ที่ไหนมีความสงบร่มเย็น

แล้วนี่เราสารุ กับความสงบร่มเย็นนั้น ที่ไหนมีไฟเดือดร้อนถ้าเราช่วยได้เราก็จะช่วย ถ้าช่วยไม่ได้มันก็กรรมของสัตว์

เราปรารถนาจะไปช่วยคน เห็นไหม เพราะเขาเดือดร้อน แต่คนที่โดนช่วยเขาหาว่าเราจะไปรังแกเขา เราจะไปแย่งชิงสิ่งสมบัติของเขา เขาไม่คิดว่าไปช่วย เขาคิดว่าไปแย่งชิงในความเห็นของเขา แต่นั่นถ้าเขาคิดว่าไปแย่งชิงเราจะลงไปแย่งชิงกับเขาไหม ถ้าเราไม่ไปแย่งชิงกับเขา เราถึงต้องช่วยด้วยกำลังใจ ช่วยด้วยน้ำใจ ถ้าช่วยด้วยน้ำใจนี้ขอสารุ ขอให้มีความร่มเย็นเป็นสุข ขอให้สำเร็จผลประโยชน์ทุกๆ คน แล้วโลกนี้จะเจริญเอวัง